

Od autora sfilmovaných bestsellerov
Správa vo fľaši, Noci v Rodanthe, Milý John...

NICHOLAS SPARKS

Prianie

IKAR

Keď lásku nezmení ani čas

NICHOLAS
SPARKS
— —
Príanie

Preložila Zuzana Gašparovičová

 IKAR

Nicholas Sparks

THE WISH

Copyright © 2021 by Willow Holdings, Inc.

Translation © 2022 by Zuzana Gašparovičová

Jacket design © 2022 by Juraj Šramko

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8395-4

*Venujem
Pam Popeovej
a
Oscarovi Stevickovi*

PodĎakovanie

Od začiatku mojej spisovateľskej kariéry uplynulo už dvadsaťpäť rokov; štvrtstoročie je medzník, o akom sa mi vo chvíli, keď som po prvý raz držal v rukách výtlačok svojho prvého románu *Zápisník jednej lásky*, ani nesnívalo. Vtedy som netušil, či ešte niekedy dostanem dobrý nápad na zaujímavý príbeh a či budem schopný uživiť rodinu z autorského honoráru.

Štvrtinu storočia som robil to, čo milujem. Vďačím za to skvelej, vernej skupine priaznivcov, ktorí mi radia, radujú sa so mnou aj ma utešujú, vymýšľajú stratégie, vedú ma a sedem dní v týždni dvadsaťštyri hodín sú mi oporou. Mnohí z nich stoja po mojom boku celé desaťročia. S Theresou Parkovou sme sa zoznámili, keď sme mali okolo dvadsiatky. Ďalších dvadsať rokov sme tvrdo pracovali, vychovávali deti a nakrúcali filmy. Teraz sme päťdesiatnici a stále sa snažíme žiť rozumne a produktívne. Na ceste životom sa z nás stali priatelia a partneri, naše priateľstvo zažilo veľa výhier i prehier, zato náš život nebol nikdy jednotvárnny.

Členov tímu Park & Fine poznám tak dlho, že si bez nich neviem vydanie knihy či uvedenie filmu predstaviť. Nepochybne patria k najerudovanejšej, najvzdelanejšej a najsmelšej skupine zástupcov vydavateľstiev — Abigail

Koonsová, Emily Sweetová, Alexandra Greenová, Andrea Maiová, Pete Knapp, Ema Barnesová a Fiona Furnariová sú jedineční odborníci v beletrii a rovnako skvelí sú ich kolegovia z redakcie literatúry faktu. Celeste, bol som nadšený, keď som ťa spoznal a dozvedel sa, že si začala spolupracovať s Theresou. Okamžite som vedel, že z vás bude dokonalá dvojica!

Grand Central Publishing bol a zostal mojím domovským vydavateľstvom po celé roky. Počas desaťročí sa niektoré tváre vymenili, ale slušnosť, ústretovosť a partnerský vzťah s autormi pretrváva. Michael Pietsch buduje spoločnosť poctivo a so strategickou prezieravosťou, je to muž, čo sa nevyhýba výzvam; vydavateľ Ben Sevier je špičkový manažér a architekt rozvíjajúceho sa podniku; šéfredaktorka Karen Kosztolnyiková sa prejavila ako láskavá, dôsledná a uznanlivá zástankyňa mojich diel. Brian McLendon nepoľavuje v úsilí dodať mojim knihám vzhľad v súlade s ich poslanstvom, za čo si zaslúži poďakovanie — môj tím miluje jeho neskrotné nadšenie, ktoré s nezdolným úsilím Amandy Pritzkerovej udržiava moje knihy v čitateľskom povedomí a nabáda k objavovaniu ich odkazu. Beth de Guzmanová je jednou z mála ľudí, ktorí už od prvej knihy spolupracovali s Grand Central Publishing, jej vytrvalá práca na zviditeľnení autorských diel je jedným z tajomstiev aj môjho úspechu. Pokoj a sebaovládanie urobili z Matthewa Ballasta majstra propagácie, takisto aj z jeho kolegu — bystrého a vnímavého Staci Burta, ktorý sa nebojí ani covidu, ani nepredvídateľných zmien pri plánovaní turné, ani čudáckych spisovateľov. A umelecký riaditeľ Albert Tang a môj dlhoročný návrhár obálok Flag — tí chlapi sú géniovia, jednoducho ma prekvapujú nápaditými a nádhernými obálkami.

Catherine Olimová si zaslúži medailu za chrabrosť počas riešenia kríz, ktoré sa jej podarilo vždy utlmiť, a za reklamu, čo robí mojím knihám. Je otvorená, nebojácna a má bojovného ducha, radí mi pred televíznymi vystúpeniami a chráni ma pred nespravodlivými kritikmi. LaQuishe „Q“ Wrightová je absolútna hviezda vo svete sociálnych médií, má vynikajúci inštinkt aj konexie a vie sa vynájsť v tom nestáлом, ustavične sa meniacom svete. Miluje svoju prácu a jej zanietenie a zápal priniesol úspech a slávu dlhému zoznamu spisovateľov. Skutočnou odborníčkou je i Mollie Smithová, nikto nedokáže pritiahnúť čitateľov a fanúšikov ako ona. Všetci títo ľudia tvoria harmonický celok a spolu s Q kormidľujú styk s verejnosťou svižne a sebaisto.

Hollywoodsky agent Howie Sander zo spoločnosti Anonymous Content mi je po celé desaťročia múdрым poradcom a lojálnym priateľom. Cením si jeho rady a obdivujem Howieho bezúhonnosť; po všetkom, čo sme spolu prežili, mu bezvýhradne dôverujem. Scott Schwimer ma vyše dvadsaťpäť rokov tvrdo, no šarmantne obhajuje, je mojím právnym zástupcom a do všetkého vidí – pozná ma, vie o mojich profesionálnych vzostupoch a pádoch a je neoceniteľným členom môjho mozgového trastu.

V osobnom živote som požehnaný priateľmi a rodinou, na ich lásku a podporu sa môžem vždy spoľahnúť. Bez konkrétneho poradia by som rád poďakoval Patovi a Billovi Millsovcovi; klanu Thoeneovcov, najmä Mikeovi, Parnellovi, Mattovi, Christiemu, Danovi, Kire, Amande a Nickovi; klanu Sparksovcov, do ktorého patrí Diane, Chuck, Monte, Gail, Sandy, Todd, Elizabeth, Sean, Adam, Nathan a Josh; vďačný som aj Bobovi, Debbie, Cody a Cole Lewisovcom. Rád by som poďakoval ďalším priateľom, ktorí sú pre mňa dôležití: Victoria Vodarová;

Jonathan a Stephanie Arnoldovci; Todd a Gretchen Lanmanovci; Kim a Eric Belcherovci; Lee, Sandy a Max Minsullovcí; Adriana Limová; David a Morgan Sharovci; David Geffen; Jeannie a Pat Armentroutovci; Tia a Brandon Shaverovci; Christie Bonacci; Drew a Brittany Breesovci; Buddy a Wendy Stallingsovci; John a Stephanie Zanniovci; Jeanine Kasparová; Joy Lenz; Dwight Carlbom; David Wang; Missy Blackerby; Ken Gray; John Hawkins a Michael Smith; rodina Van Wie (Jeff, Torri, Ana, Audrey a Ava); Jim Tyler; Chris Matteo; Rick Muench; Paul du Vair; Bob Jacob a Eric Collins. V neposlednom rade patrí vďaka mojim úžasným deťom, ktoré pre mňa znamenajú všetko. Miles, Ryan, Landon, Lexie a Savannah — milujem vás.

Vianočné sviatky

Manhattan December 2019

Manhattan sa s príchodom decembra zmenil, Maggie ho takmer nepoznávala. Turisti sa náhlili do divadiel na Broadwayi. Pred obchodnými domami v Midtowne zaplavili celé chodníky, prúd ľudí pripomínal pomalý tok rieky. Butiky a reštaurácie zaplnili zákazníci obťažkaní taškami, z neviditeľných ampliónov zneli koledy a v hotelových vestibuloch svietila výzdoba. Vianočný stromček pred Rockefellerovým centrom, ovešaný rôznofarebnými žiarovkami, sa ligotal v zábleskoch tisícov iPhonov a reflektorov vozidiel, uviaznutých v premávke naprieč mestom. Autá sa hýbali slimačím tempom, rýchlejšie bolo vybrať sa cez tento úsek pešo než taxíkom. Prechádzka však skrývala iné úskalie; chodcov bičoval ľadový vietor, čo hvízdal pomedzi budovy a vyžadoval si termobielizáciu, niekoľko hrubých vrstiev oblečenia a kabát zapnutý po bradu.

Maggie Dawesová bola emancipovaná žena posadnutá túžbou cestovať. Vždy sa jej páčila predstava stráviť Vianoce v New Yorku, ako ho zobrazovali na vianočných pohľadniciach. Podobne ako veľa Newyorčanov však robila presný opak a Midtownu sa počas sviatkov vyhýbala. Radšej sa zdržiavala v štvrti Chelsea, kde bývala, alebo, čo sa stávalo častejšie, odletela do teplejších krajín. Keďže bola fotografka, označila by sa skôr za kočovníčku než

Newyorčanku, ktorá nadobudla trvalé bydlisko v meste iba zvláštnou náhodou. Do zápisníka, uloženého v zásuvke nočného stolíka, si spísala zoznam viac než stovky miest, čo ešte chcela navštíviť, niektoré ciele boli ťažko dostupné a vzdialené. Už len dostať sa do ich blízkosti predstavovalo výzvu.

Zoznam dopĺňala, odkedy pred dvadsiatimi rokmi odišla z univerzity, a zaznamenávala si miesta, čo zaujali jej predstavivosť. Práca fotografky umožnila mnohé destinácie zo zoznamu vyškrtnúť. S fotoaparátom preveseným cez plece už navštívila všetky kontinenty, vyše osemdesiatdva krajín a štyridsaťtri z päťdesiatich štátov USA. Urobila tisíce fotografií – od záberov divokej prírody v delte rieky Okavango v Botswane po polárnu žiaru v Laponsku. Kráčala po inkskej Kráľovskej ceste, po Kostrovom pobreží v Namíbií aj pomedzi ruiny dávneho mesta Timbuktu. Pred dvanástimi rokmi sa naučila potápať a strávila desať dní dokumentovaním morského života v súostroví Raja Ampat; pred štyrmi rokmi sa vydala na túru k Tigriemu hniezdu, budhistickému kláštoru známemu aj pod názvom Paro Taktsang, postavenému na útese v Bhutáne a s panoramatickým výhľadom na Himaláje.

Všetci žasli nad jej dobrodružstvami, ale Maggie sa naučila, že *dobrodružstvo* je slovo s rozličným významom, a nie každý je príjemný. Typickým príkladom bolo to, čo prežívala teraz. Svojim priaznivcom na Instagrame a prispievateľom na YouTube sa zdôverila, že posledné dobrodružstvo ju pripútalo ku galérii a malému dvojizbovému bytu na západnej Deväťdesiatej ulici. Do exotickjších štátov si viac netrúfala. Posledný výlet v nej vzbudzoval občasné úvahy o samovražde.

Predstava, že by sa zabila, ju však desila a v jednom z videí, čo zavesila na YouTube, priznala, že by sa nikdy

neodvážila siahnúť si na život. Takmer desať rokov sa jej príspevky týkali len fotografovania; podrobne opisovala, ako urobiť kvalitný záber, poskytla návody na úpravu fotografií a hodnotila nové fotoaparáty a doplnky k nim. Zvyčajne vešala na internet nejaký postreh dva či trikrát mesačne. Jej videá na YouTube, články na sociálnych sieťach a blog vyhľadávalo veľa milovníkov fotografického umenia a záujem verejnosti Maggiinu profesionálnu povesť len posilnil.

Pred tri a pol rokom urobila z neznámeho dôvodu niečo, čo s jej prácou nijako nesúviselo a čo robiť nemala. Na YouTube zverejnila video s informáciou o chorobe, čo jej diagnostikovali. Bez prípravy a pretvárkys i v ňom vyliala srdce a opísala pocit strachu a neistoty, keď sa dozvedela, že má melanóm štvrtého štádia. Nazdávala sa, že jej osamelý hlas zanikne v hluchých zákutiach internetu, a ak sa aj ozvena vráti, tak iba jej, no volanie vzbudilo pozornosť. Nevedela prečo, ale nahrávka upútala hŕstku ľudí, a tá sa postupne rozrastala, až ju zaplavila vlna názorov, komentárov, otázok a pozitívnych ohlasov, hoci mnohí o nej ani o jej práci nikdy nepočuli. Cítila povinnosť odpovedať tým, ktorých jej neutešená situácia dojala, preto o svojej diagnóze nakrútila ďalšie video. Nové informácie vyvolali ešte väčší ohlas a odvtedy v nakrúcaní z akejsi vnútornej povinnosti raz mesačne pokračovala. Posledné tri roky opisovala rozličné formy liečby a ich účinok, ba dokonca ukázala jazvy po chirurgických zákrokoch. Sledovateľom porozprávala o popáleninách po ožarovaní, žalúdočnej nevoľnosti a padaní vlasov a otvorene uvažovala o zmysle života. Analyzovala svoj strach zo smrti a špekulovala o posmrtnom živote. Do vážnych tém vnášala ľahší tón, aby aspoň čiastočne zmiernila svoj pocit úzkosti.

Nazdávala sa, že to bol jeden z dôvodov, prečo boli videá také populárne, ale ktovie... Isté však bolo, že sa záhadným spôsobom a nechcene stala na webe hviezdou vlastnej reality šou. Počiatočná nádej na vyličenie však časom pohasínala, až z nej bolo čakanie na neodvratiteľný koniec.

Presne ako predpokladala, s blížiacim sa veľkým finále sledovanosť jej videí prudko stúpala.

V prvej časti *Videí o rakovine*, ako sériu pomenovala, aby ich odlíšila od *Pracovných videí*, hľadela do kamery a s kričiacim úsmevom hovorila: „Spočiatku som si ochorenie nechcela pripustiť. Neskôr som sa s chorobou zmierila a stala sa súčasťou môjho života.“

Bolo nevkusné žartovať o smrteľnej chorobe, ale Maggie sa zdalo priam absurdné, že sa to stalo práve jej. *Prečo ona?* V tom čase mala tridsaťšesť rokov, pravidelne cvičila a zdravo, racionálne sa stravovala. V ich rodine nemal nikto rakovinu. Vyrástla v zamračenom Seattli a potom žila na Manhattane, nemala čas vylihovať a opaľovať sa na slnku. V soláriu nebola ani raz. Nechápala, prečo ochorela, ale tak to pri rakovine býva, pravda? Zákerná choroba nerobila rozdiely, kto mal smolu, dostal ju, a Maggie po čase zistila, že otázka stojí: *a prečo nie ona?* Nebola ničím výnimočná; do toho okamihu sa v jej živote vyskytli situácie, keď sa pokladala za zaujímavú a inteligentnú, občas dokonca aj peknú, ale slovo *výnimočná* jej na um nezišlo ani raz.

Než sa o diagnóze dozvedela, prisahala by, že je úplne zdravá. Mesiac predtým navštívila ostrov Vaadhoo, kde fotografovala pre vydavateľstvo Condé Nast. Na Maldivy cestovala s nádejou, že z pobrežia zachytí bioluminiscen-

ciu, svetielkovanie, keď vlny žiaria ako hviezdy z hlbín oceána. Tento unikátny úkaz vyvoláva morský planktón. Maggie si vyhradila čas navyše, aby si urobila niekoľko záberov aj pre seba alebo na predaj vo svojej galérii.

Jedno neskoré popoludnie vyčkávala s fotoaparátom v ruke na vyludnenej pláži neďaleko hotela pripravená zachytiť bioluminiscenciu v okamihu, keď padne šero. Predstavovala si, že v popredí fotografie sa bude vynímať pobrežie s nejakou skalou, nad nimi obloha a, samozrejme, vzdúvajúc sa vlny. Po viac ako hodine fotenia scenérie z rôznych uhlov a z viacerých miest pobrežia prešiel okolo nej pár držiaci sa za ruky. Pohrúžená do práce vôbec nezaregistrovala ich prítomnosť.

Práve pozorovala v hľadáči miesto, kde vlny narážali o pobrežie, keď za chrbtom začula hlas. Nejaká žena sa jej prihovarila po anglicky, no so zreteľným nemeckým prízvukom.

„Prepáčte, nerada vás ruším, vidím, že máte plné ruky práce...“

Maggie sklonila fotoaparát. „Želáte si?“

„Je mi to nepríjemné, ale dali ste si vyšetriť tú tmavú škvrnu vzadu pod plecom?“ spýtala sa neznáma.

Otázka Maggie zarazila. Zvrtla hlavu, ale nedovidela na miesto medzi pruhmi plaviek, na ktoré ju žena upozornila. „Netušila som, že tam mám nejaký flak...“ Zmätené sa zahľadela na ženu: „Prečo vás tak zaujal?“

Päťdesiatnička s krátkymi prešedivenými vlasmi pokývala hlavou. „Mala by som sa predstaviť. Som doktorka Sabine Kesselová a pracujem v Mníchove ako dermatologička. Tá škvrna vyzerá podozrivo.“

Maggie zažmurkala. „Máte na mysli rakovinu?“

„Neviem,“ odvetila opatrne lekárka. „Na vašom mieste, pani, by som si to dala čo najskôr vyšetriť. Pravdaže,

nemusí ísť o nič vážne.“

Ale aj môže, doplnila Maggie v mysli, čo doktorka Keselová nevyriekla nahlas.

Maggie sa vytúženého záberu dočkala až po piatich večeroch a bola nadšená. Ešte na ňom popracuje v digitálnej postprodukcii — skutočné fotografické umenie sa v tom čase takmer vždy zrodilo až v tmavej komore —, ale ona už vedela, že výsledok bude veľkolepý. Škvrna na pleci ju však trápila, a tak sa štyri dni po návrate objednala k dermatológovi Snehalovi Khatri.

Začiatkom júla 2016 jej odobrali vzorku a po biopsii ju poslali na ďalšie vyšetrenia. Ešte v ten istý mesiac podstúpila v nemocnici Memorial Sloan Kettering magnetic kú rezonanciu a PET — pozitronovú emisnú tomografiu. Po preštudovaní výsledkov si ju doktor Khatri posadil v ordinácii a tichým, vážnym hlasom jej oznámil, že má melanóm štvrtého štádia. Nato ju predstavil onkologičke Leslie Brodiganovej, ktorá sa stala jej ošetrojúcou lekárkou. Vystrašená Maggie si na internete urobila vlastný prieskum, hoci ju doktorka Brodiganová upozornila, že všeobecné štatistické údaje takmer nič neznamenajú a každý prípad je individuálny. Maggie sa však kľčovito pridržovala čísel. Dočítala sa, že po piatich rokoch je miera prežitia pri diagnostikovanom melanóme štvrtého stupňa sotva pätnásť percent.

Omráčilo ju to. Na druhý deň nakrútila svoje prvé video o rakovine.

Doktorka Brodiganová bola modrooká plavovláska plná života, zdravie z nej priam sršalo. Pri druhom stretnutí pacientke podrobne objasnila jej zdravotný stav. Maggie zlá správa, ktorú sa dozvedela na prvom stretnutí, vy-

viedla z rovnováhy natoľko, že si pamätala len útržky ich rozhovoru. Mať melanóm štvrtého štádia v podstate znamenalo, že rakovina metastázovala nielen do vzdialených lymfatických uzlín, ale i do iných orgánov. V jej prípade do pečene a žalúdka. Snímky z MRI a PET odhalili rakovinové nádory, napádajúce zdravšie časti jej tela ako armáda mravcov požierajúcich dobroty na piknikovom stole.

Skrátená verzia dlhého príbehu: Nasledujúcich tri a pol roka boli kolotočom vyšetrení, liečby a občasných zábleskov nádeje na vylicieňenie, ktoré zablikotali v temnom tuneli úzkosti. Maggie z pečene a zo žalúdka odstránili napadnuté lymfatické uzliny a metastázy. Po operácii nasledovalo ožarovanie. Bolo neznesiteľné. Koža na niektorých miestach stmavla, zostali na nej škaredé jazvy, ktoré znásobili tie, čo sa vytvorili po operácii. Dozvedela sa, že dokonca aj vo štvrtom štádiu existujú rôzne druhy melanómu a otvárajú viaceré možnosti liečby. V jej prípade to znamenalo imunoterapiu, liečba trvala niekoľko rokov, až napokon prestala byť účinná. V apríli nastúpila na chemoterapiu, tá sa vlečie už celé mesiace. Maggie jej dôsledky znášala veľmi ťažko, bola však presvedčená, že napokon musí zabráť, veď zabíjala každú časť jej tela. V tých dňoch sa v zrkadle sotva poznávala. Jedlo sa jej zdalo buď horké, alebo prislané, nevládala ho prežrieť. Vždy bola útla, ale teraz schudla takmer desať kilogramov. Tvár mala vycivenú, akoby cez lebku natiahli len kožu, vpadnuté hnedé oválne oči vyzerali nad vyčnievajúcimi lícnymi kosťami neprirodzene veľké. Keďže ju stále triaslo od zimy, aj v prekúrenom byte nosila hrubé svetre. Tmavogaštano-
vé vlasy jej vypadali, na niektorých miestach jej vyrástlo nové, svetlejšie páperie, jemné ako u dieťaťa; preto mala na hlave takmer vždy šatku alebo klobúk. Tenký dlhý krk

vyzeral tak zraniteľne, že si okolo neho radšej omotala šál a vyhýbala sa pohľadu do zrkadla.

Na začiatku novembra podstúpila ďalšie odborné vyšetrenia a v decembri sa znovu stretla s doktorkou Brodiganovou. Lekárka bola mlkvejšia než zvyčajne a v očiach sa jej zračil súcit. Oznamenala Maggie, že vyše trojročná liečba ochorenie sice spomalila, ale rakovinu nezastavila. Keď sa Maggie spýtala, aké iné liečebné možnosti existujú, lekárka sa vyhla odpovedi a jemne zvrtila reč na dôležitosť kvality zvyšku života, tým Maggie nepriamo naznačila, že umrie.

Takmer pred desiatimi rokmi si Maggie so sochárom prezývaným Trinity otvorila galériu. Fred Marshburn, tak sa Trinity v skutočnosti volal, vo väčšej časti priestorov tvoril monumentálne eklektické sochy. Maggie sa s ním zoznámila na jednej vernisáži, hoci na takýchto podujatiach sa zúčastňovala iba zriedkakedy. V tom čase bol už Trinity známy a úspešný a dlho sa pohrával s myšlienkou založiť si vlastnú galériu; nikdy sa však výstavníctvu nevenoval a v skutočnosti nemal ani záujem sám viesť stánok s umením a tráviť v ňom čas. S Maggie vychádzali dobre, lenže jej fotografie nemohli ani v najmenšom konkurovať Marshburnovým dielam, preto uzavreli obojstranne výhodnú dohodu. Maggie povedie galériu za skromný plat a možnosť vystavovať výber z vlastnej tvorby. V tom čase jej záležalo viac na prestíži — mohla sa s čistým svedomím pochváliť, že má vlastnú galériu! — ako na peniazoch, čo jej Trinity platil. Za prvý rok či dva predala iba niekoľko svojich fotografií.

V tom období trávila väčšinu času na cestách, priemerne viac než sto dní v roku, preto sa každodennej pre-

vádzky galérie ujala Luanne Sommersová. Keď ju Maggie zamestnala, Luanna bola bohatá, rozvedená panička s odrastenými deťmi. Celá jej skúsenosť s umením spočívala v amatérskej vášni zberateľky a odbornosť sa končila pri hľadaní výhodných kúp v obchodnom dome Neimana Marcusa. Luanninou prednosťou bolo, že sa elegantne obliekala, bola zodpovedná, svedomitá, ochotná učiť sa a neprekážalo jej, že zarobí len o čosi viac, ako bola minimálna mzda. Do dôchodku odišla dobre zabezpečená s dostatočne vysokým výživným od bývalého manžela, ale ničnerobenie ju podľa jej slov privádzalo do šialenstva.

Luanne mala prirodzený obchodnícky duch. Maggie jej spočiatku vysvetlila technické podrobnosti fotografií a vyrozprávala jej príbehy, skrývajúce sa za každým záberom, pretože kupujúcich často zaujali rovnako ako sám obrázok. Trinity tvoril sochy z rôznorodého materiálu — z plátna, kovu, plastu, lepidla, farby — a kombinoval ho s haraburdím nájdeným na skládke — s jeleními parohmi, záväracími pohármi či plechovkami — a vytváral originálne diela, ktoré boli zdrojom búrlivých diskusií. Ohlasy kritikov boli pozitívne a jeho diela sa aj navzdory závratným cenám predávali. V galérii nikdy nevystavovali diela iných umelcov a zväčša v nej vládol pokoj. Boli dni, keď do salónu vstúpila len hŕstka ľudí. Maggie, Trinity a Luanne sa už na začiatku dohodli, že galériu tri týždne pred koncom roka vždy zavrú.

Chod galérie zmenili dve udalosti. Video o rakovine prilákalo do priestorov nových ľudí. K zvyčajným sezónnym milovníkom súčasného umenia a fotografie sa pridružili internetoví fanúšikovia zo vzdialených miest ako Tennessee a Ohio a chceli sa s Maggie osobne zoznámiť. Z niektorých sa stali skutoční obdivovatelia jej umenia, ale väčšina si prišla podpísanú fotografiu kúpiť na pa-

miatku. Telefón vyzvával v jednom kuse. Objednávky sa hrnuli z rôznych kútov Ameriky a ďalšie dostávali online. Záujem neutíchal a Maggie s Luanne sotva zvládali nápor práce. Minulý rok sa rozhodli nechať galériu otvorenú aj počas sviatkov. Keď sa Maggie dozvedela, že s chemoterapiou musí začať čím skôr a liečba ju vyradí z práce na celé mesiace, navrhla Trinitimu, nech zamestnajú ďalšieho človeka. Okamžite súhlasil. Osud zariadil, že nasledujúci deň vošiel do galérie mladý muž. Mladík sa predstavil ako Mark Price a chcel s ňou hovoriť. Tá príhoda zasiahla do jej života do takej miery, až bolo ťažké uveriť, že sa to naozaj stalo.

Mark Price bol čerstvým absolventom univerzity, ale mohol sa vydávať za stredoškolačka. Maggie sa pôvodne nazdávala, že je to iba ďalší sledovateľ jej videí o rakovine. V podstate sa nemýlila. Price priznal, že sa s jej tvorbou zoznámil prostredníctvom internetových príspevkov. Nezaprel, že ho oslovili, no zároveň vysvetlil, že hľadá prácu v umeleckej brandži a rád by jej odovzdal svoj životopis. Dodal, že umenie a fotografovanie pokladá za skvelý prostriedok na vyjadrenie myšlienok spôsobom, akým to slová často nedokážu.

Maggie s ním strávila celý deň navzdory obavám zamestnať svojho fanúšika. Na stretnutie sa očividne pripravil. O Trinitym a jeho dielach vedel veľa; zmienil sa o konkrétnej kompozícii umiestnenej v múzeu moderného umenia MoMA a ďalšej, čo sa nachádzala v priestoroch univerzity New School. Jednoducho, zato s prehľadom porovnal jeho diela s neskoršími prácami Roberta Rauschenberga. Neprekvapilo ju, že sa úprimne zaujímal o jej fotografie. Bola síce spokojná s odpoveďami na

svoje otázky, no i tak v nej zanechal pochybnosti; nevedela prísť na to, či je jeho túžba pracovať v galérii skutočná, alebo chce byť len zblízka svedkom jej osobnej tragédie.

Technicky bolo len otázkou času, kedy oficiálne zverejnia pracovnú ponuku, no Priceovi i tak ku koncu stretnutia oznámila, že zatiaľ posily nehľadajú. Zdvorilo sa opýtal, či by jej nemohol nechať životopis. Keď sa k ich stretnutiu v duchu vrátila, očaril ju práve ten staromódny, galantný spôsob, ako sformuloval svoju požiadavku. „Boli by ste aj napriek tomu ochotná vziať si môj životopis?“ S úsmevom vystrela ruku...

Ešte v ten istý týždeň zverejnila na internete inzerát s ponukou práce a obvolala niekoľko známych z iných galérií, že hľadá ľudí. Životopisy a žiadosti o prácu zaplavili mailovú schránku, a kým sa Maggie doma zotavovala z nevoľnosti a vracania po prvej infúzii, Luanne sa stretla so šiestimi kandidátmi. Prvým kolom pohovoru prešla iba jedna uchádzačka, lenže na druhé už neprišla. Znechutená Luanne sa zastavila u Maggie a o všetkom ju informovala. Maggie už celé dni nevyšla z bytu. Ležala na gauči a popíjala ovocno-zmrzlinový koktail, čo jej priniesla Luanne, jeden z mála nápojov, čo nevyvrátila.

Potriasla hlavou: „Je neuveriteľné, že nemôžeme nájsť kvalifikovanú silu do galérie.“

„Nemajú žiadne skúsenosti a o umení nič nevedia,“ frflala Luanne.

Ty si na tom nebola o nič lepšie, takmer vyhrkla Maggie, ale zahryzla si do jazyka. Uvedomovala si, že pri Luanne mali šťastnú ruku, zo srdečnej a starostlivej pracovníčky sa vykľul poklad v podobe priateľky aj podriadenej.

„Luanne, dôverujem tvojmu úsudku. Nič to, budeme hľadať ďalej.“